

Koncem padesátých let minulého století začala v Československu éra malých divadel, nazývaných divadlo malých forem. Namátkou jmenuji pražské divadlo Rokoko nebo Paravan a z mimopražských například ostravské Divadlo pod okapem nebo Waterloo. Ze všech jmenovaných, ale i nejmenovaných, divadel přežilo všechny změny uměleckých směrů, společenské zvraty a doslova i přírodní katastrofy pražské divadlo Semafor, které má za sebou více než padesátiletou existenci. Zkuste se ale někoho zeptat, kdy naposledy v tomto divadle byl? Myslím, že negativní odpověď bychom obdrželi zejména od mladší generace. Jenže Semafor žije a myslím, že stále stojí za to se do Dejvic do divadla podívat, a to nejen

proto, že je kousek od konečné stanice metra a naproti lze koupit lístky do Divadla Spejbla a Hurvínka. Jak známo, stálicí, autorem divadelních her a jejich úprav, převážné části hudby a textů, výtvarníkem a režisérem je Jiří Suchý, který činnost divadla zahájil v ulici Ve Smečkách hrou Člověk z pudy a vytvářel spolu s Jiřím Šlitrem nezaměnitelnou tvář divadla. Od založení divadla se v jeho souboru vystřídaly desítky tváří, z nichž většina užívala popularitu i mimo divadelní představení. Hrát a zpívat v Semaforu bylo stejně prestižní, jako je například vyprodat koncert v pražské Lucerně. Vypočítávat jednotlivé herecké a pěvecké tváře nemá smysl. Ale koho dnes, kromě Jiřího Suchého a jeho partnerky Jitky Molavcové, znáte? Tváře účinkujících v jednotlivých představení jsou většinou mladé. Ti mladí mají většinou hudební i herecké vzdělání, na rozdíl od svých předchůdců, které bych označil titulem knihy Mirky a Jiřího Černých Zpěváci bez konzervatoře. Myslím, že předchůdci těch šikovných kluků a holek ze Semaforu to měli lehčí. Existoval jen jeden TV program, neexistoval internet, přes hranice bylo možné většinou cestovat za cenu stříhání ostatních drátů a zahraniční desky byly k mání většinou na černých burzách. Kdo se jednou ocitl v televizi, toho znal národ od Aše až po Čiernou při Čope. Dnešní mladí absolventi hudebních a hereckých škol mají bezesporu více možností získat dobrou hereckou techniku, hudební vzdělání a schopnost tanečního pohybu po jevišti, než jakou měli jejich autodidaktičtí předkové, včetně pana Jiřího Suchého. Problémem je být nejen technicky dokonalý, ale být jiný než ti druzí. Mladí herci se z důvodu obživy objevují v desítkách nekonečných TV seriálů a „Mekku“ je vystupovat v muzikálech, podobných si jako vejce vejci, ale podporovaných sponzory. Technicky nelze nic vytknout, ale chybí srdce a duše. Vraťme se ale k tvářím divadla Semafor. Ke starší generaci pana Suchého a paní Molavcové od roku 2002 patří Jiří Štědroň, který loni v květnu oslavil sedmdesátiny. Jiří Štědroň je absolventem herectví na brněnské JAMU. Přiznám, že jsem k panu Štědroňovi přistupoval ovlivněn i jeho angažmá v souboru ÚV SSM Plameny, kde vedle něj hrál na saxofon František Havlíček, jeden ze zakladatelů kapely ASPM. Jiří Štědroň hrál téměř ve všech představeních a velmi příjemně mě oslovil svým nesporným komickým talentem. Střední generaci zastupují Václav Kopta a Olina

Chodíte do Semaforu?

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Úterý, 30 Říjen 2012 19:55

Patková. Václava Koptu asi zná každý jako lyrického blondáka ve filmu Sněženky a machři. Dnes se jeho štíhlá postava zakulatila a je všestranným umělcem, neboť hraje, skládá, textuje a velmi dobře zpívá. Olina Patková se narodila s jazzem v duši, ale příležitost prokázat svůj talent má většinou pouze v jazzových večerech, které občas Semafor pořádá. Spolu s Václavem Koptovou vytváří Olina Patková ideální dvojici, vyvolávající salvy smíchu. Z mladé generace mě zaujala Jolana Smyčková, krásná a vysoká žena, s níž se je možné setkat i v muzikálech či TV seriálech, a drobná blondýnka Vanda Hauserová, děvče s čertem v těle. Z mužské části souboru mě zaujal Michal Stejskal, zejména v dvojroli v muzikálu Mam'zelle Nitouche, kde hraje hlavní ženskou roli Vanda Hauserová. Jiří Suchý v programech divadla uvádí, že věkový průměr diváků je mezi 40 a 50 roky. Při pohledu na téměř vždy vyprodané hlediště mu dávám za pravdu. Slavná éra divadla, kdy diváci stáli celou noc na vstupenky, minula. Zůstalo divadlo, které dává lidem pohodu, humor, krásné texty a hudbu, hranou vynikající kapelou v čele s mladým kapelníkem Jiřím Svobodou. To všechno v dnešní době, kdy se tleská prázdným efektům a skandálům, to není málo. Tak se někdy do divadla přijďte podívat.